



KFA-Filmbeschouwing

De film is de meest religieuze van alle kunsten omdat ze de mens voor de essentie van dingen plaatst en de ziel in het lichaam laat zien.

(Jean-Luc Godard)



KFA - Filmbeschouwing promoot speelfilms die én artistieke kwaliteit én levensbeschouwelijke diepgang hebben.

Anche libero va bene (Libero is ook goed)

Filmbespreking

Tekst: Rolf Deen

De waarde van familie- en gezinbanden is naast een belangrijk thema in de Italiaanse film ook gewoon een cliché. Italië is niet alleen het geïdealiseerde vakantieland met la dolce vita, pasta di mama en Toscaanse heuvels maar ook een plek op aarde die geteisterd wordt door files, stakingen, corruptie en echtscheidingen. *Anche libero va bene* is een rake typering van een vader en moeder die maar niet volwassen willen worden en van de kinderen die daardoor te vroeg volwassen moeten zijn.



Vreemd gezin

De 11-jarige Tommi (Alessandro Morace) en zijn zus Viola (Marta Nobili) wonen samen met hun vader Renato (Kim Rossi Stuart) in een buitenwijk van de stad. Ze hebben een sterke, liefdevolle band maar vormen voor de buitenwereld een vreemd gezin. Ondanks het feit dat de moeder, de labiele Stefania, hen verlaten heeft, houden zij zich moedig staande. Wanneer Stefania (Barbora Bobulova) op een dag weer voor de deur staat, wordt zij - zij het met enig wantrouwen - toch weer omarmt door haar familie. Als Stefania dan, net zo plotseling als ze gekomen is, wéér de benen neemt, is iedereen van slag. Renato zakt steeds verder weg in een emotionele crisis, waar Tommi het slachtoffer van dreigt te worden.

Labiele moeder

In een gezonde opvoedsituatie hebben kinderen hun ouders nodig en zijn ouders de voedingsbodem voor hun kinderen, maar in een ongezonde (en tegenwoordig helaas vaak normale) situatie hebben ouders kinderen nodig om gelukkig te zijn en parasiteren zij als het ware op hun kinderen. Het duidelijkst zien we dat in deze film bij de labiele moeder Stefania, die zelf eigenlijk onvolwassen is en voortdurend aandacht vraagt van haar kinderen. Ze bedelt om liefde en gaat huilen als ze die niet krijgt.

Libero

Maar ook de vader kan er wat van. Hij is cameraman en verkeert in artistieke kringen. Voetbal als tijdverdrijf vindt hij voor zijn zoon te gewoontjes en Renato wil niets liever dan dat Tommi de lokale zwemkampioen wordt. Net zo fanatiek als voetbalvaders aan de zijlijn staan te schreeuwen, staat deze zwemvader achter het glas driftig de juiste zwemgebaren te maken naar zijn zoon op het startblok. Tijdens een zwemwedstrijd weigert Tommi echter langer dienst te doen als geluksamulet van zijn vader en dan volgt een felle confrontatie. Als de vader uiteindelijk tot inzicht komt dat een echte vader niet tegelijkertijd een teleurgestelde ex-echtgenoot kan zijn, stelt hij zijn zoon een spelpositie in een voetbalelftal voor. Dan antwoordt de gelukkige Tommi: Libero is ook goed.

'Traanmomenten'

Rossi Stuart wilde het verhaal vertellen door de ogen van een kind. Hij heeft in verschillende scènes geprobeerd de magische wereld van Tommi te reconstrueren en dat is goed gelukt. Tegelijk staat de film in de traditie van het Italiaans neorealisme. Prachtig acteerwerk, mooie 'traanmomenten' maar ook veel harde waarheid in dit griedebuut van acteur Kim Rossi Stuart.